

[Sigsgaard.]

faktisk frem til den urimelige påstand, at nationens rigdom er befolkningens fattigdom.

Endog LO-lederne prøver på at dække over, at lønarbejdernes levedof er faldende. I foråret betegnede Thomas Nielsen mæglingsforslaget som det bedste i mands minde. I juni, da forbedringerne havde vist sig kun at være tilsyneladende, sagde LOs formand, at regeringen havde lavet numre med ham, selv om det allerede i marts stod klart, at eventuelle overenskomstforbedringer ville blive inddraget gennem en økonomisk stramning.

Levedofen er jo lønarbejdernes eneste betaling for deres underkastelse, og det er derfor naturligt, at de slår fra sig, når den antastes. Der strejkes, ofte spontant. Det er sket ikke kun i Danmark, men i store dele af Vesteuropa i de sidste måneder. Der strejkes mod alle udslag af umyndiggørelse: aftaler mellem arbejdsgivere og fagforening hen over hovedet på de berørte, ubegrundede afskedigelser, træge forhandlinger osv. De strejker, som Arbejdsgiverforeningen og LO kalder ulovlige, er altså langt videre i deres sigte end en kritik af den nuværende og de tidligere regeringers politik.

I denne situation er der kommet visse forslag fra fagbevægelsen. Hans Rasmussen foreslår udbyttedeling, men i sidste instans er det vel kun en raffineret måde at snyde arbejderne for lønnen på, når det går skidt, uden at arbejderne har haft indflydelse, endsige magt over de forhold, der har fået virksomheden til at gå skidt. Virkelig kontrol med produktionens form og indhold nærmer vi os kun, hvis der kæmpes for det. Desværre fordømmer også fagbevægelsens ledere selv spage tilløb til en sådan kamp på arbejdspladserne.

Statsministeren sagde i tirsdags, at regeringen havde søgt at bremse indkomststigningerne for at sikre balancen mellem forskellige indkomstgrupper. Hvad er det for en balance, statsministeren tænker på? Mig bekendt er der ingen balance. Nogle tjener enormt. Andre har knap til det nødvendige. Ikke mindste de sidste rammes af regeringens politik. Det har jo ikke noget med balance at gøre. Men ordet balance er efterhånden gentaget så mange gange, at nogle måske

efterhånden kunne tro, at der findes en balance.

Regeringen hævder, at den står stejlt i akademikerkonflikten og har stået stejlt i akademikerkonflikten for at begrænse lønstigninger. Det forekommer mig mere end tvivlsomt. Regeringen har jo villigt punget ud til en klækkelig forhøjelse for de bedrestillede tjenestemænd. Derved håber man at lokke de overenskomstansatte over i tjenestemandstillinger. De overenskomstansatte står for frit efter regeringens smag. De kan forhandle frit, de kan aktionere, og derfor vil man af med dem. Tjenestemænd er langt mere bundne og derfor nemmere at have med at gøre. I sidste instans ser regeringens interesse ud til at være at forhindre kamp for demokrati på de statslige arbejdspladser.

Jeg har omtalt den lønarbejderfjendtlige indkomstpolitik. Det samme gælder tilskudspolitikken. Mens tilskuddene før krigen overvejende var socialt bestemt, er de det langt fra alle i dag. De såkaldte vismænd har opgjort tilskuddet til parcelhuse til 1.500 mill. kr. om året. Størst tilskud til de rigeste, mindst til de fattigste. Ingen regering, heller ikke den nuværende, har villet gøre noget ved denne skandale. Man nøjes med lidt rumlerier.

Landbrugssubsidierne går efter samme princip: mest til de store.

Også skattepolitikken giver et klart billede af magtfordelingen. Kapitalen slipper billigt, lønarbejderne må bløde. Man anslår, at 7 milliarder kr. — og det er efterhånden et lidt gammelt tal — holdes uden for selvangivelserne hvert år. Man gør meget lidt for at hale dem hjem. Isolerede forsøg viser ellers, at det kan betale sig. I København har man revideret 380 håndværksmestre og vognmænd. 285 af dem kom af med bøder og efterbetalinger på i alt 7½ mill. kr. Undersøgelsen kostede godt ½ mill. kr. Nettoudbyttet blev altså næsten 7 mill. kr., og de blev betalt af mindre end 300 skatteydere for en begrænset indsats fra skattevæsenets side. Skattebedragerne kan altså afsløres, og det giver penge. Når hele apparatet sættes ind selv over for små tyverier, hvorfor går så store skattebedrager fri? Det kan kun forklares med, at man ikke vil, at der føres klassepolitik imod lønarbejderne, imod de svagest stillede.